

Thành phố Hồ Chí Minh, ngày 25-08-1991

Bà Thúc-Minh-Chúc kính mến,
Bước hết tôi xin Bà thức lỗi về sự đường đột và
sơ lam phiên của tôi đối với Bà.

Nhờ bạn bè chú dấn, tôi được biết Bà là
đại diện cho Hội Luê-Tu Nhân Chính Trị Việt-Nam
tại Hoa Kỳ. Bà đã từng giúp đỡ những Tu nhân
Chính Trị về nhiều mặt một cách rất nhiệt tình.
Hôm nay tôi xin gửi đến Bà lòng chân thành cảm
phục và xin Bà vui lòng giúp đỡ dùm tôi.

Bước năm 1975 tôi là Đại úy Nguyễn-Văn-Thư
sinh ngày 15-08-1943 tại Đồng Tháp (trước kia là tỉnh
Kiến-phong), số quân 63/143098, khóa 24 Sĩ quan
Trại Sĩ Thủ Đức, làm việc tại Trung Tâm Hành Quân
Sĩ Đoàn 9 Bộ Binh, KBC 4915 (Trung tâm này lúc
thuộc phòng 3 Sĩ Đoàn 9 Bộ Binh). Nơi đây tôi đã
làm việc cho phái đoàn Cố vấn Mỹ từ ngày 14-02-1969
cho đến khi đoàn Cố vấn Mỹ này rời Việt-Nam sau
hiệp định Paris năm 1973. Lúc đó tôi ở cấp bậc
Trung úy và chức vụ là "Sĩ Quan Hành Quân", chức vụ
kế tiếp là "Trưởng Toán" Trung Tâm Hành Quân Sĩ Đoàn 9
Bộ Binh. Cố vấn trưởng Sĩ Đoàn 9 Bộ Binh lúc đó là
một Đại Tá và cố vấn trưởng Phòng 3 là một Trung Tá.
Trong suốt thời gian gần 4 năm đó, hằng ngày tôi phải
trào kết quả hành quân của Sĩ Đoàn cho Cố vấn Mỹ cũng
như xin phương tiện của Mỹ để yểm trợ các cuộc hành quân

Của Sư Đoàn. Có vài ba tháng thì có anh Nguyễn có tên họ, cấp bậc, chức vụ của tôi. Tôi không còn giấy tờ gì để xác nhận vì tôi bị quân thù ngay từ đầu tại nước Hoa (trước kia là tỉnh Kiên Giang) và ban quản lý tại tỉnh thu hết giấy tờ của tôi. Chắc là như thế tôi có được năm hàng tiêu chuẩn ra đi hay không? Tôi xin nói rõ thêm, chỉ có Trung tâm Hành Quân mới có làm cho có anh Nguyễn còn các phòng khác thì không.

Năm 1975, Quân lực Việt Nam Cộng Hòa tan rã, tôi cũng như nhiều người khác phải đi "cải tạo". Sự cải tạo lần này thực là tước chính bản thân mình và tước bỏ phân quản lý của Nhà nước Việt Nam tại mỗi nơi. Sự phân loại tôi nhận có khi cũng làm cho nhiều người gặp sự cố may!

Vì muốn được sớm trở về với gia đình tôi đã cố gắng lao động đến tận cuối cùng đến nỗi tay chân đều thui mồng cả (nhớ trước kia tôi có biết được khá nên mới làm được như vậy). Ngoài ra nhờ ban quản lý tại cải tạo đã nhận xét đúng sự lao động của tôi nên đã đề nghị cấp tiền ký giấy cho tôi về sau hai năm rưỡi. Nhưng khi ký quyết định xong thì tình hình bên Campuchia không ổn, họ giữ chúng tôi lại hơn 7 tháng nữa mới thả về địa phương. Lúc được thả về là những năm cuối, chúng tôi đã đảm đương tại xác nhận chủ tịch ngay trở về địa phương, và khi về tới địa phương rồi, chánh quyền địa phương cũng không xác nhận ngay về của tôi tiền giấy cải tạo mà bắt tôi mỗi tuần

phải tính đến Công an Xã một lần và cho tốt hai năm sau mới xã chế (mặc dù trong giấy các hai của tôi đã ghi trước: một năm quản chế tại địa phương nếu cải tạo tốt).

Chúa Ba, khi được tin Sĩ Ngoại Vụ Việt Nam thông báo:

Những người có liên hệ tới Mỹ từ trong các hai ra được 3 tháng trở lên; nếu muốn đi Mỹ thì nộp đơn xin đi. Tôi mừng quá! Đã đủ điều kiện ra đi rồi, nên không cần xác nhận lại thêm 3 năm cải tạo cộng thêm trên hai năm quản chế tiền giấy ra hai của tôi. Lập tức tôi nộp đơn đề được ra đi những đơn khi hay tin từ 3 năm cải tạo trở lên mới được ra đi thì đã muốn đi thì sợ đã nộp rồi. Tôi muốn xác nhận lại ngay ra hai của tôi những việc làm này rất khó khăn (tôi phải nhớ Chánh quyền địa phương lúc họ sơ lại, không biết họ có chịu làm hay không) và làm như vậy Chính phủ Mỹ có tin hay không?

Coi xem thế, hôm đấy là sự thật để Ba cảm thấy một trong những hoàn cảnh bất trắc mà chúng tôi phải chịu để Ba có thể hướng giúp đỡ đến tôi và những người cùng cảnh ngộ với tôi những họ không dám khước từ. Còn với Chính phủ Mỹ thì tôi không có gì làm bằng chứng ngoài cái quyết định của sau hai năm rồi.

Chính phủ Mỹ lấy cái mốc thời gian 3 năm cải tạo trở lên làm tiêu chuẩn làm chúng tôi rất đau lòng. Cuộc sống dù trong hoàn cảnh nào cũng có chuyện vui xui. Cái tạo cách nhau vài ba tháng có là bao! Đầu đuôi đã quyết định một đời người. Phải chỉ Chính phủ Mỹ cho chúng tôi được ra đi và giúp đỡ hoặc hay ít tùy theo thời gian.

Cái tạo : điều ấy sẽ công bình hơn. Dù cái tạo bao
nhiêu năm đi nữa khi được trả về địa phương chúng tôi cũng
chưa một số phần như nhau : sự không tin dùng, sự lớn tuổi
và sức yếu cũng với hoàn cảnh xã hội Việt Nam quá khó
thăm, chúng tôi còn biết sống làm sao với quãng đời còn lại!
Chúng tôi chỉ trông vào chính phủ Mỹ giúp đỡ để được sang
Mỹ đi, còn làm được một cái gì cho bản thân mình và
con cái chúng tôi được học thêm.

Chưa Ba, tên tôi được nằm trong danh sách :

REF: VN list: HQ4-590/PIM

IV: 66582

Do vợ tôi là Huỳnh Thị Mai Hoa đứng tên, địa chỉ 220/1 khu cũ xã
Cộng, Nhâm huyện Thủ Đức, Thành phố Hồ Chí Minh Việt Nam.

Chúng tôi bị từ chối phỏng vấn theo diện HO; còn diện
di trú thì họ bắt chúng tôi phải chờ; diện di trú do anh vợ tôi
bạo lực, anh ấy còn phải bảo lãnh một người mẹ và 9
cháu em ruột (cùng với gia đình của họ nên rất khó khăn).

Mong Ba có cách nào giúp đỡ được tôi. Sự giúp đỡ của
Ba có ảnh hưởng rất lớn với chính phủ Mỹ, chỉ có sự giúp
đỡ của Ba mới giải thoát chúng tôi được!!!

Chúng tôi đã chờ bao nhiêu năm để được rời khỏi Việt Nam
mở cửa, bây giờ họ mở cửa rồi thì chính phủ Mỹ không đón nhận
chúng tôi, thật vô cùng tủi hổ!

Cuộc hôn nhân và gia đình chúng tôi rất cảm ơn Ba, kính chúc
Ba vui, khỏe và dồi dào nghị lực để giúp đỡ người Việt Nam
khó khăn như chúng tôi. Thân tặng tình chào Ba.

Tráp bút: Chúng tôi rất mong được Ba hồi âm.

Thư
Nguyễn Văn Thư

FROM: Nguyễn Văn Thu

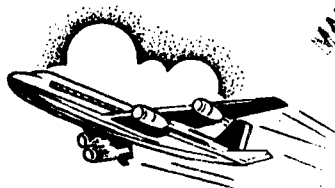
D20/1 Cư Xá Công Nhân

huyện Thủ Đức

T.P. Hồ Chí Minh

PAR AVION

VIET NAM

PAR AVION VIA AIR MAIL

(27.2.91)

VIET NAM
07450đ

TO: Bà Khúc Minh Thu

PO Box 5435

ARLINGTON

VA 22205

USA

10/5